

Enkes Hjem i Adelgade Nr. 96 2. Sal over Gaarden. Hun er blind som Følge af Overanstrengelse, Slid og Nattevaagen. Hun havde gennem flere Aar haft en syg Mand, som hun maatte pleje, og samtidig maatte hun arbejde for at skaffe Udkommet til sig og sine Børn. Da det bristede for hende, da hun ikke mere ved eget Arbejde kunde skaffe det fornødne, henvendte hun sig til det offentlige og modtog paa det Tidspunkt, da Bladet gav sin Skildring, 20 Kr. om Maaneden til sig og sine Børn. Hendes gamle 70-aarige Moder, der var i Hjemmet, modtog 15 Kr. om Maaneden i Alderdomsunderstøttelse. Desuden fik hun fra Selskabet „Kæden“, der understøtter blinde, 30 Kr. halvaarligt. Ved dette Blads Skildring, der var forfattet med Varme og med Evne til at trænge ind paa Læseren, lykkedes det at tilvejebringe et stort Beløb. Den paagældende Enke er altsaa nu i Øjeblikket udenfor de egentlig nødlidendes Rammer. Men hvilket frygteligt Billede af den sociale Tilstand opruller det konservative Blad ikke her? En fattig, blind Enke med 3 ukonfirmerede Børn lever under saadanne Kaar, at hun er ved at sulte ihjel. Det er vist den almindelige Opfattelse, at de blinde ere Genstand for Samfundets virkningsfulde Omsorg. Det er en Usandhed. I Virkeligheden er det intet mindre end skandaløst, som man behandler de blinde. En stor Del af dem, Mænd og Kvinder, Børn og unge Personer, maa tage deres Tilflugt til Betleri for at skaffe sig en sparsom tilmaalt Næring. Det turde vist være paa Tide, at vi alvorligt undersøge disse Menneskers Forhold, der ikke kunne tale deres egen Sag, de døvstumme og blinde. De have først og fremmest Krav paa Hjælp. Det skulde egentlig være umuligt, at saadanne Mennesker, fordi den Hjælp, de erholde af det offentlige, ikke strækker til, skulle være nødsagede til at løbe Tiggergang til alle mulige Mennesker og Institutioner for at faa Hjælp. Stillingen er den, at de fattige Enker i al Almindelighed maa løbe til den ene Institution efter den anden, efter at de have maattet foretage mange Løbeture for at skaffe sig Anbefalinger, for at skaffe sig Protektion, saa fra den og saa fra den indflydelsesrige Mand og Kvinde, og naar de saa endelig efter at have travet Gade op og Gade ned, efter at have løbet Trappe op og Trappe ned staa i det Kontor, hvorfra det foregives, at der øves en filantropisk Gerning, saa er Svaret som oftest: Vi kunne ikke hjælpe Dem, vi have ingen Penge, det nytter ikke, De

maa gaa, eller De maa vente. Skemaet er udfyldt og i Orden, Anbefalingerne ere der, Nøden er der ogsaa, men de Mænd og Kvinder, der staa for at uddele Hjælpen, maa beklage, at de kunne ikke yde Hjælpen, for de eje den ikke.

Maa jeg her sige, at der øves mellem Aar og Dag en stor og paaskønnelsesværdig Gerning, navnlig af en Mængde Kvinder i denne By, hvis Navne sjælden nævnes, naar Talen er om dem, der ofre sig for de fattigste i Samfundet. Jeg tænker her paa de mange Diakonisser ikke alene her i Byen, men ogsaa andre Steder i Landet, som i det stille med smaa Midler udføre en stor Gerning. Men disse Diakonisser staa ofte hjælpeløse, sorgfulde, fordi de ere ude af Stand til, selv hvor den bitreste Nød raader, at træde hjælpende til. Disse Kvinder og i øvrigt mange Mænd, som deltage i det frivillige filantropiske Arbejde, skulle have den Tak og den Paaskønnelse, som de fortjene. Men naar man fra en vis Side her i Samfundet og ikke mindst fra en Del af Hovedstadens Presse idelig og altid taler om Byen med det store Hjerte, om den Velgørenhed, der øves, den Hjælpsomhed, der er til Stede, saa vil jeg tillade mig at sige, at der øves i Virkeligheden ingen Velgørenhed, som er værd for de vedkommende at prale af. Den Velgørenhed, som fortjener Opmuntring og Paaskønnelse, er den, der oftest øves af Folk med ringe økonomisk Evne, f. Eks. af en Mængde næringsdrivende, som ofte ret utidigt blive plukkede for Gaver til Basarer, for hvilke nogle rige Damer og Herrer staa i Spidsen. Men vort Lands Rigmænd øve ingen Velgørenhed, som der er Grund til at takke for. Den enkelte, der i Ny og Næ kan lukke sin Portemonnæ op og give et rundeligt Bidrag, er en sjælden Fugl, en Trækfugl. De allerfleste rige yde i Forhold til deres økonomiske Evne intet, der er værd at tale om. Den Velgørenhed, der øves gennem de forskellige Institutioner, som til Eksempel skulle hjælpe nødlidende Kvinder med Børn, den er som en Draabe i Havet. Det er et gammelt Billede, jeg her anvender, men jeg finder ikke noget bedre i Øjeblikket. Den Hjælp, der til Eksempel ydes gennem den saakaldte Louiseforening, for hvilken en meget højtstaaende Dame staa i Spidsen, hvad er den andet end et Skilt, et Reklamebillede, som man stiller op for sin egen Velgørenhed? De faa tusinde Kroner, denne Forening virker med, ere ikke mere, end denne